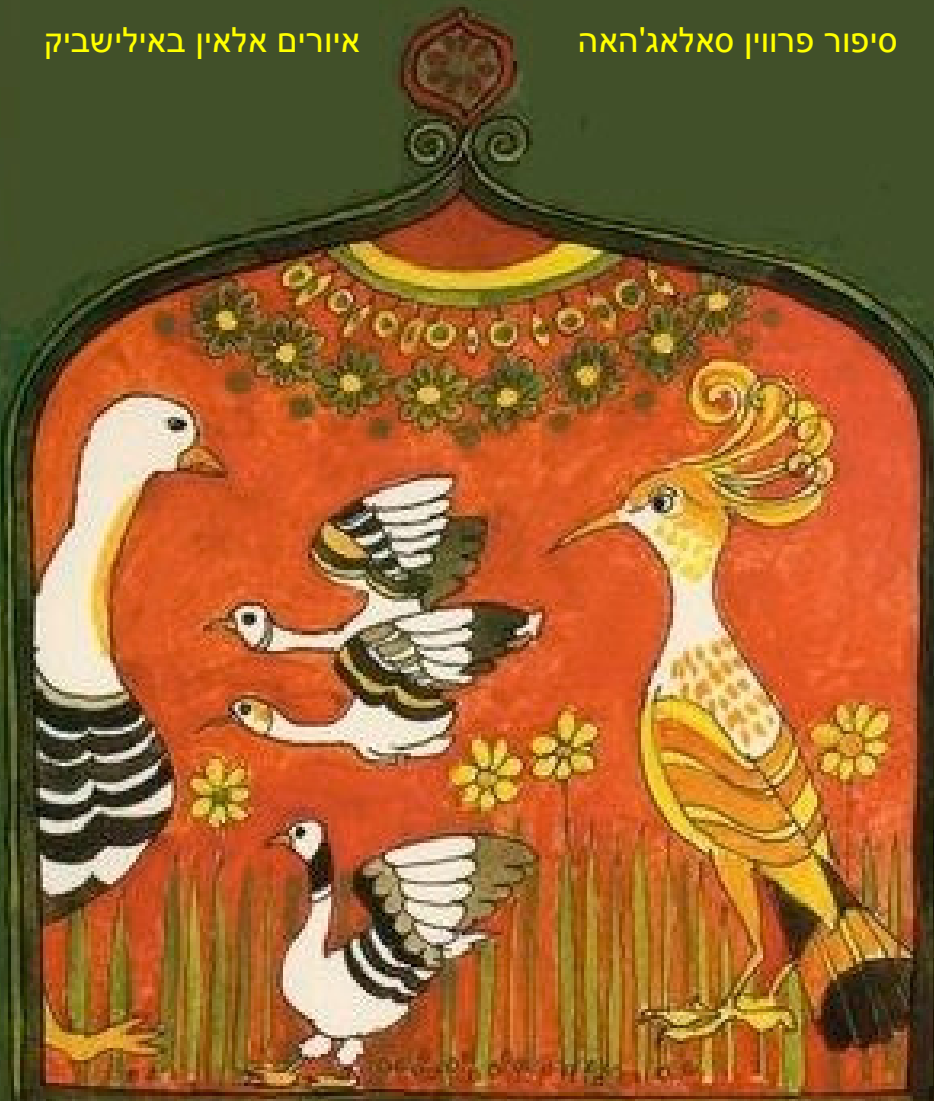

הדוכיפת

איורים אלאין באילישביק

סיפור פרווין סאלאג'האה

الن ياش

דוכיפת התעוררה בבוקר, יישרה את נוצותיה ויצאה
 לפתח הקן.
 תחת העץ נשמעו רעשים. היא הקשיבה והבחינה
 בקולה של אווזת-בר.
 "הנה שכנתי חזרה" אמרה "צריך לבקר אצלה
 בהזדמנות ראשונה."
 היא סידרה את הקש בקן ועפה בחיפוש אחרי מזון.
 כשחזרה אחרי שעות אחדות, ראתה את האווזה
 המסדרת את קנה. היא הוציאה כל קש בנפרד ושמה
 במקומו.
 דוכיפת התקרבה ואמרה "בוקר טוב, אווזזה לבנה.
 שמחתי לראות שחזרת."
 ובאווזה ענתה "בוקר טוב דוכיפת. גם אני שמחה
 לחזור הביתה. מה שלומך?"
 "אני מרגישה טוב בבוא אביב, כי כל הציפורים
 חוזרות. אולי לעזור לך בניקוי הקן?"
 האווזה הביטה על הכתר שבראש הדוכיפת ואמרה
 "לא, לא כדאי. הכתר שלך יתכסה באבק." דוכיפת
 צחקה וחזרה לקן שלה.

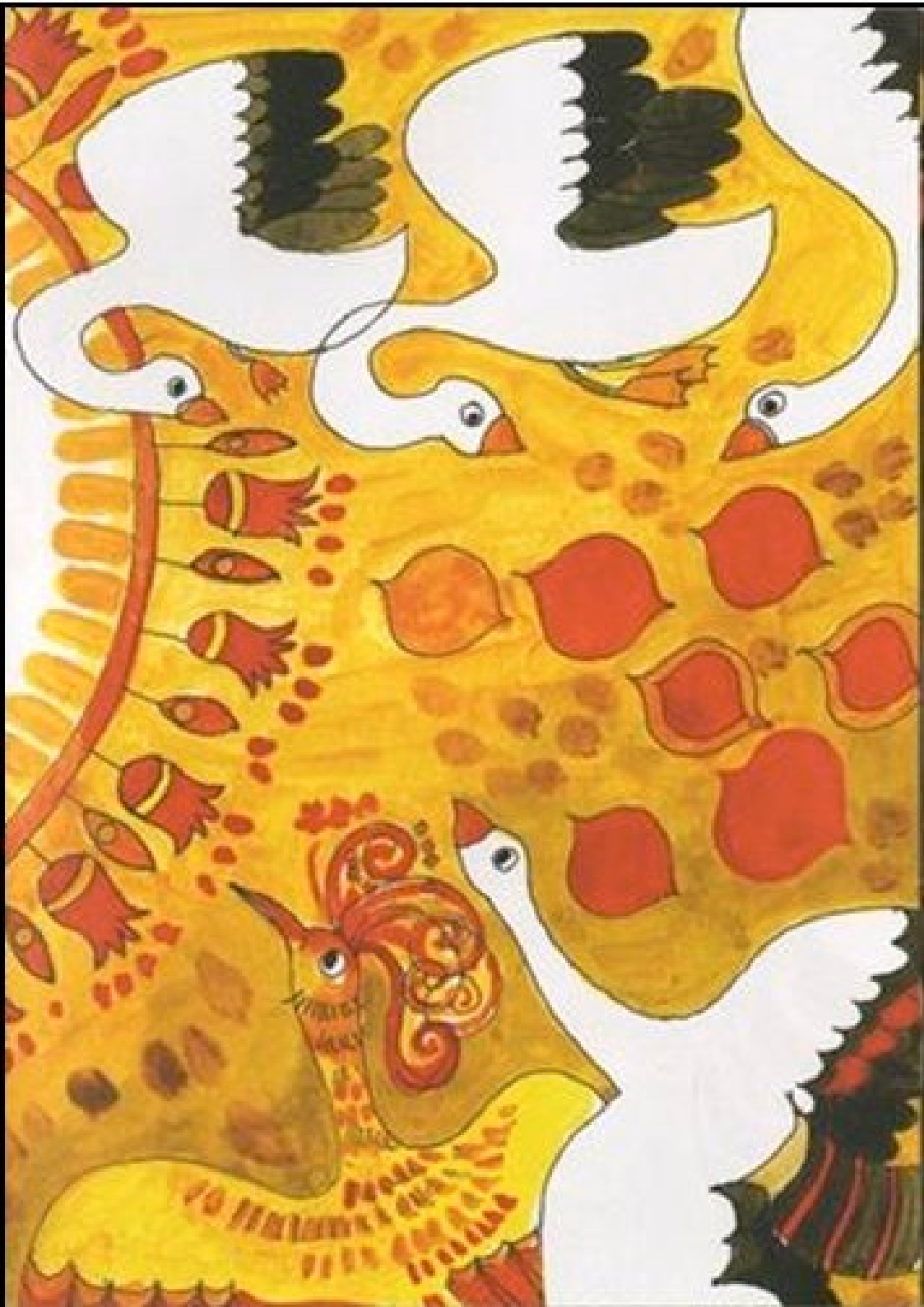

ימים אחדים אחרי שובה האווזה
דגרה על ביציה. כל יום המקום
התמלא יותר. קנים קטנים וגדולים
הופיעו על ענפי העץ הדולב ועל
העצים הקטנים יותר סביב הבריכה.
אלה היו קנים של ציפורים שחזרו
לכאן לבילוי האביב והקיץ.
כל יום בבוקר דוכיפת יצאה לטיול
בקרבת הבריכה. הציפורים האחרות
הביטו עליה בהערצה. הן הצביעו על
הכתר היפה שעל ראשה. רובן רצו
להתיידד אתה. אחרות חשבו שהיא
יהירה מדי בגלל הכתר ואינה רוצה
להתיידד אתן. אך דוכיפת לא ידעה
כלל האם הכתר הוא יפה או לא.
הוא ישב על ראשה. כמה שלא
סבבה את ראשה, לא יכלה לראות
אותו. רק לעתים רחוקות יכלה
לראות קצה שלו בבואתה במים.

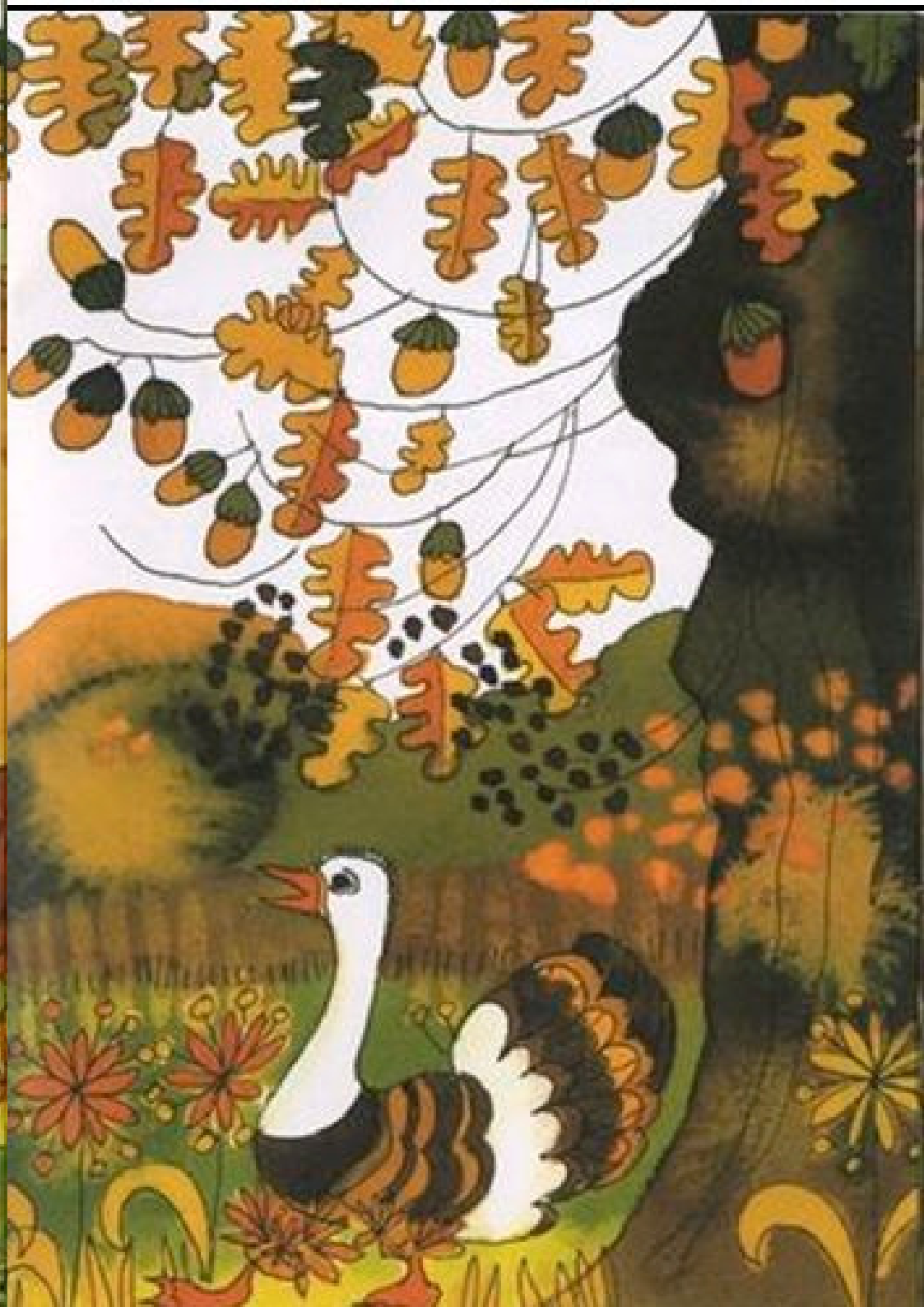
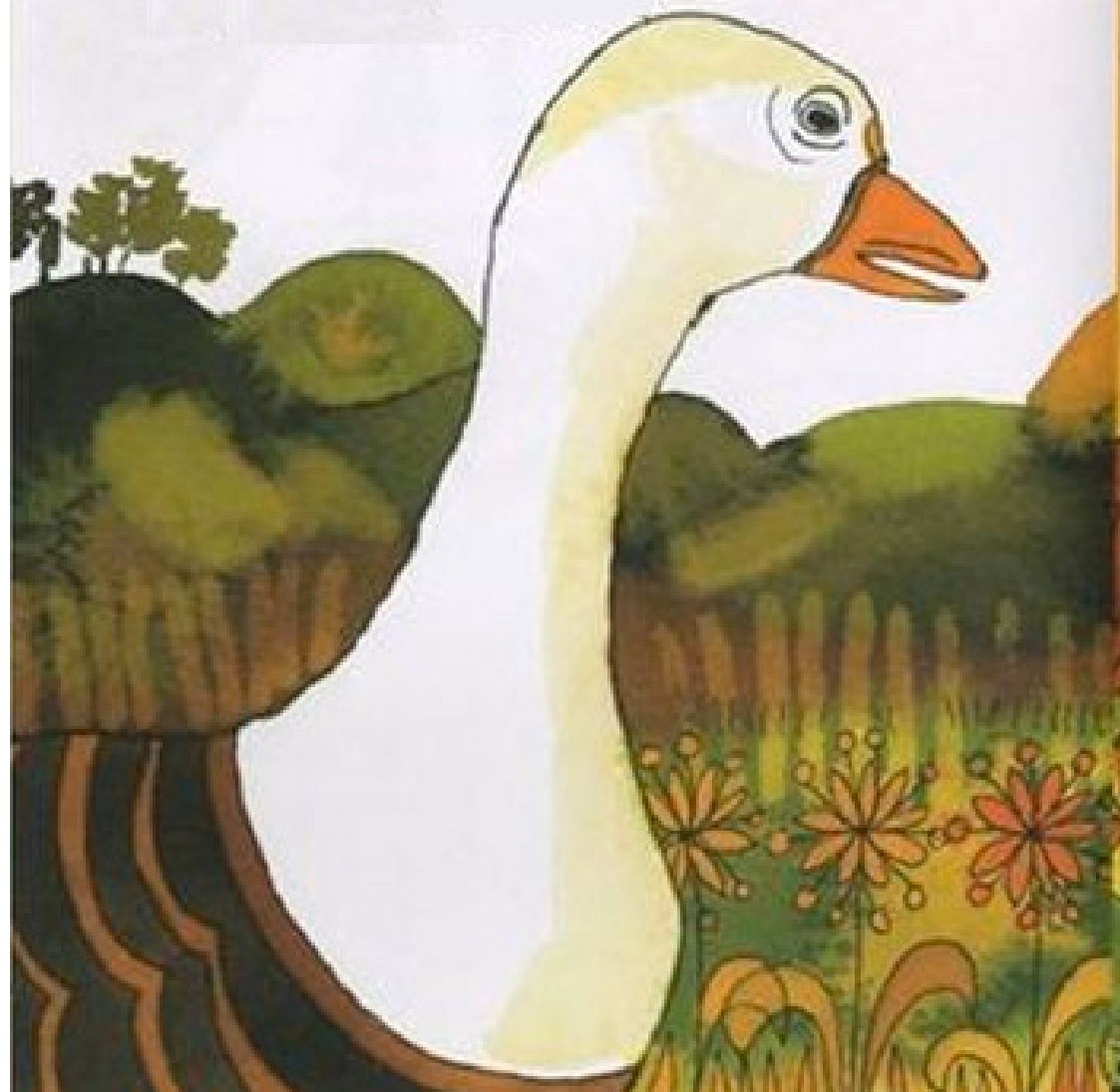

אחרי זמן, אפרוחי האווזה שברו את ביציהם ויצאו החוצה. הם רעשו מאוד ליד הברכה ועץ הדולב. אחרי ימים ספורים אווזת-בר נתנה להם שמות. לאפרוח שנצותיו היו לבנות במיוחד קראה "לבן-חזה", לאחר "ארוך-מקור" ולשלישי, בעל נוצות ברגליים "רגלי-נוצה". אחר כך היא הובילה אותם לשדה בקרבת הברכה ולימדה אותם לעוף. דוכיפת שהייתה לשכנה הקרובה ביותר שלה שמחה לראות את האווזונים הקטנים. היא ישבה רוב הזמן לפני הקן והביטה על האפרוחים.

לבן-חזה וארוך-מקור השתדלו ללמוד לעוף מהר והקשיבו
להוראות של אמם. אך רגל-נוצה היה עצלן היה מרים את
ראשו והלך בצעדים ארוכים במקום להתאמן במעוף.

התנהגות כזו גרמה להפתעה לאמא אווזה. "אתה מבלבל אותי" אמרה "איזו צורה זו?"
האחים הסתכלו אף הם על האח בהתפלאות, אך רגל-נוצה היה שמח לצעוד כך, ולהביט לכל הצדדים.
יום אחד אמא אווזה אמרה לו "מדוע אתה פורס את כנפריך?"
"כדי שאוכל ללכת בנוחיות".
"אמרת שתרצה ללכת? אתה צריך להניע את כנפריך ולא לנוע בהליכה.",
אני מגיע בהליכה לכל מקום שארצה. למה לי לטרוח ולעוף?"
"יתכן, אבל ציפורים לא הולכות. הן צריכות ללמוד לעוף".
"אמא יקרה, אני מעדיף לצעוד במקום לעוף. קשה לי להתעופף".

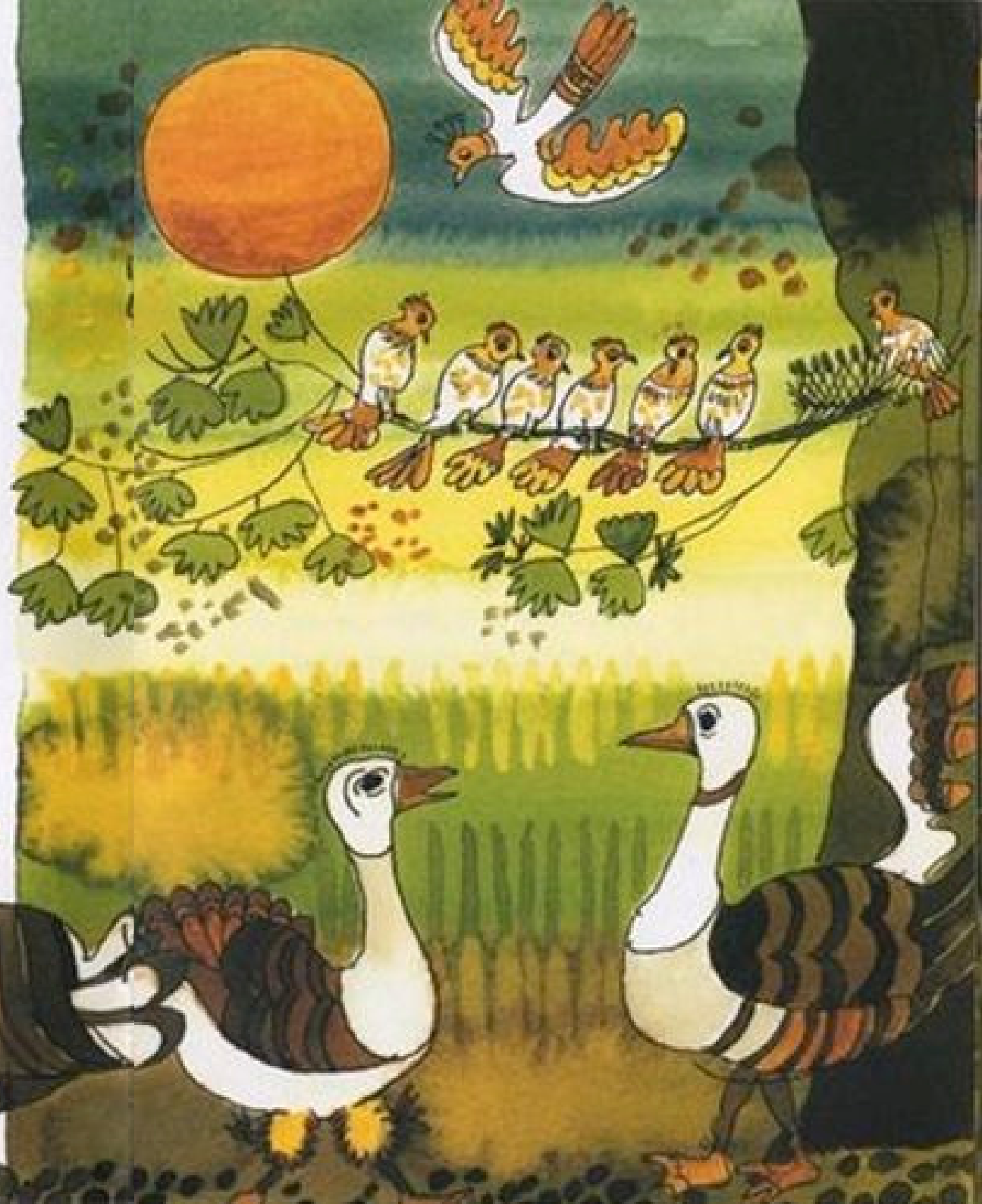

אמא אווזת-בר אמרה בעצב
"אתה הציפור הראשונה
שלא רוצה לעוף. מעוף
הוא הדבר החשוב ביותר
לציפורים. חוץ מזה, אם לא
תדע לעוף לא תוכל לצאת
בסתיו עם להקות אווזי-בר לאזורים חמים."
"עוד זמן רב עד הסתיו."

"שמע-נא רגל-נוצה. הסתיו יגיע לפני שתרגיש
בכך. עד אז כל האפרוחים חייבים לדעת לעוף."
רגל-נוצה לא ענה, אך ברור היה שלא התייחס
ברצינות לדברי אמו.

מאז, כשהגיע תורו לעוף הוא הניע קצת את
כנפיו ואחרי תנועות אחדות נשכב על האדמה
ואמר "אינני יכול יותר. יש עוד זמן רב ללמוד
לעוף. מוטב לי לשחק קצת."

אך כשרגל-נוצה שיחק ובזבז זמן, ימי הקיץ באו
והלכו, ומזג האוויר נעשה קר סביב הבריכה.

יום אחד אמרה אווזת-בר לאפרוחיה "אנו צריכים להכין את עצמנו לדרך. בקרוב נצא יחד עם להקת אווזי-בר דרומה."
לבן-חזה וארוך-מקור לא אמרו מילה, אך רגל-נוצה שאל "למה לנוע למרחק. טוב יותר להישאר כאן."

ואמא אווזה אמרה "בקרוב מים בבריכה יקפאו ולא נוכל למצוא יותר מזון."
רגל-נוצה השתתק. אחרי זמן מה האווזה שאלה "רגל-נוצה, האם אתה חושב שתוכל לעוף אם הלהקה?"

"אבל למה לעוף עם הלהקה. נעוף בנפרד ונוכל ללכת כשנתעייף ממעוף."

לבן-חזה וארוך-מקור הסתירו את צחוקם. הרי רגל-נוצה ידע שהאווזים עפים בלהקות. אמא תמיד הסבירה להם זאת.

רגל-נוצה חשב וחשב ובסוף אמר בשקט "תוכלו לעוף ואני אשאר כאן".

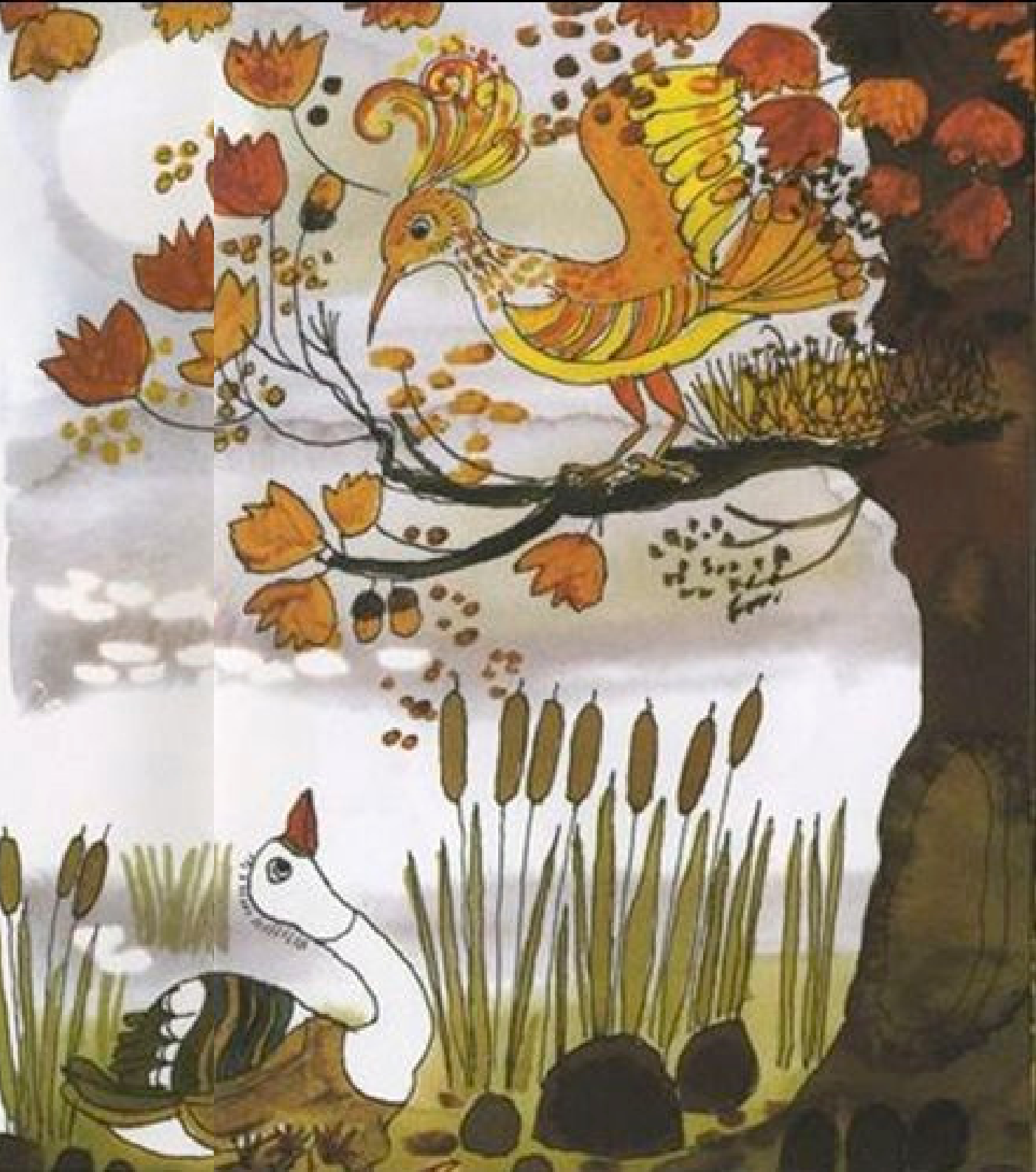
תזדקק לאוכל ומקום מסתור חם. קשה לאווזים לחיות כאן בחורף."

"ציפורים אחדות נשארות כאן. אולי תוכלנה לעזור לי."

האווזה חשבה קצת ואמרה "העורבים בונים את הקנים שלהם על עצים גבוהים. הדרורים הקטנים יכולים רק בקושי למצוא גרעינים לאוכל שלהם בחורף."

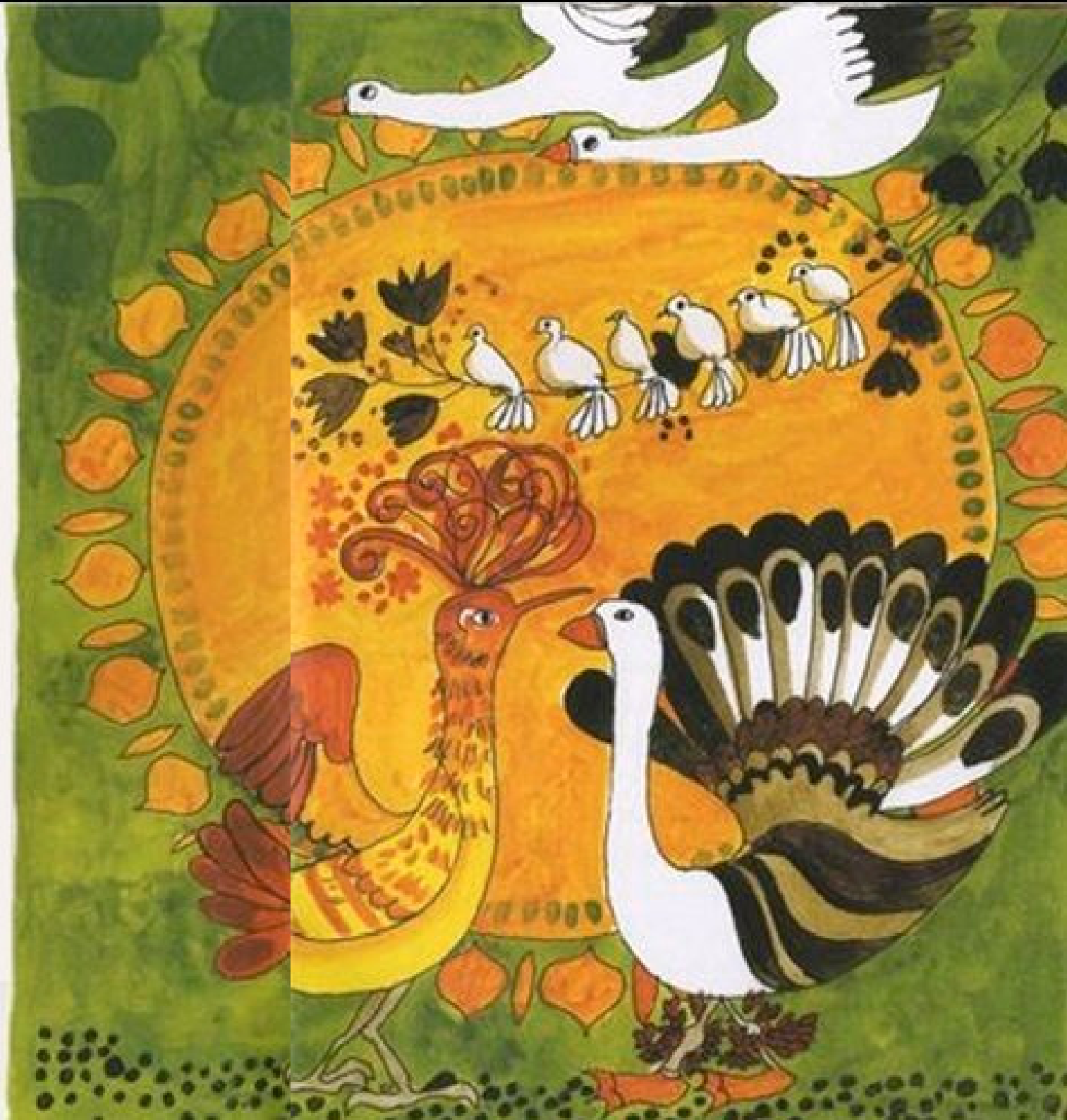
למחרת כשרגל-נוצה עבר מחושב ליד הבריכה, שמע את קולה של דוכיפת "מה קרה ידידי? מדוע אתה עצוב כל כך?"

לעוף."

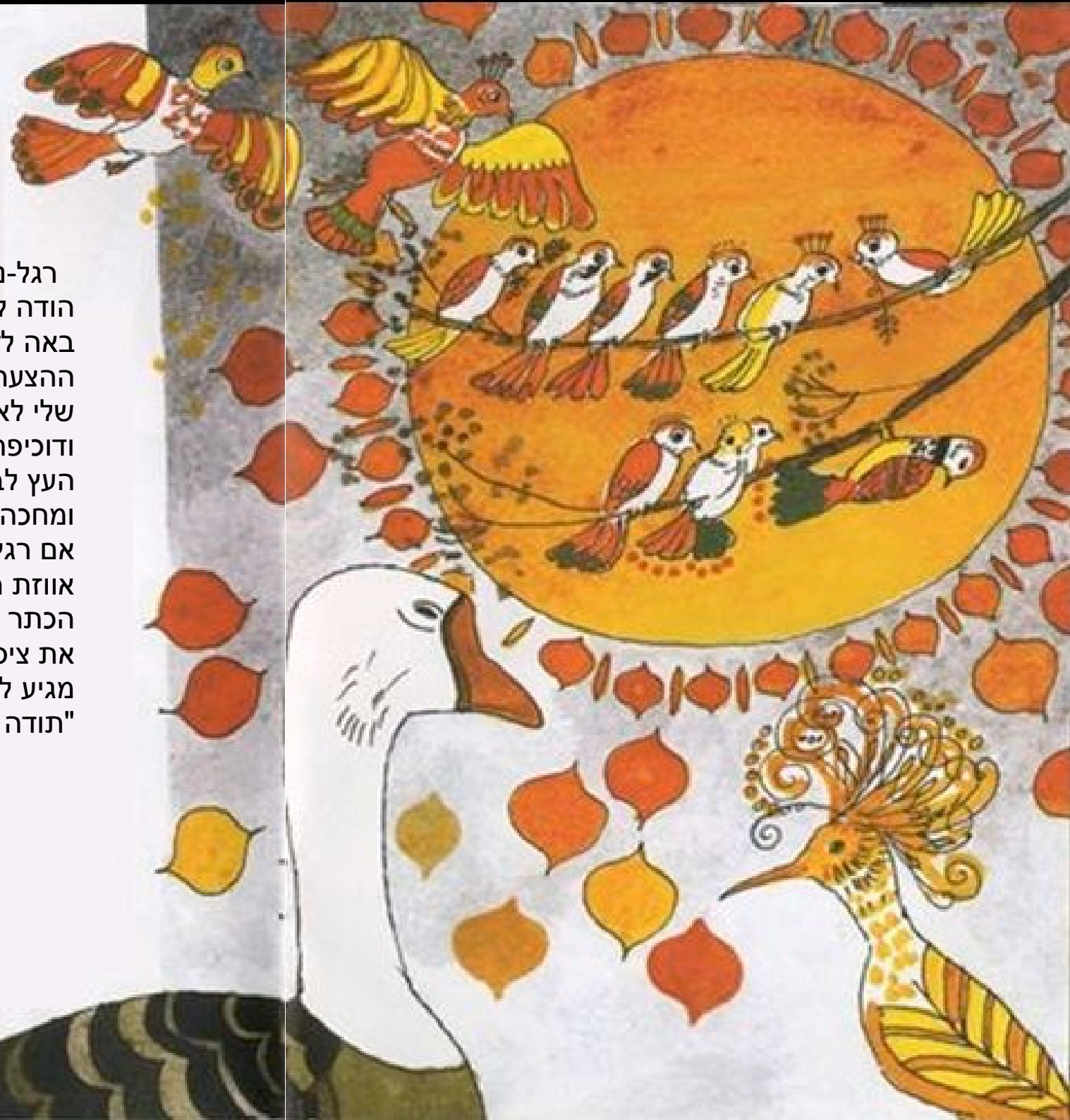

רגל-נוצה הרים את ראשו ואמר "בעוד
ימים ספורים כל האווזים יצאו לדרך
דרומה. ואני צריך ללכת אתם. אבל
עדיין לא למדתי לעוף."
דוכיפת שידעה את סיפורו אמרה "כן,
הגיע זמן נדידה. כשהציפורים עוזבות
המקום הזה נעשה שקט ועזוב. אך
ציפורים אחדות, כמו הסנוניות והאווזים,
חייבות לנדוד."
רגל-נוצה חשב רגע וענה "אבל אני
נאלץ להישאר כאן."
דוכיפת חשבה רגע. "יהיה לך קשה
לחיות כאן" אמרה "אבל אולי אמצא לך
פתרון."
"איך? מה לעשות?"
"אם אמך תסכים, תוכל להישאר אתי
עד אביב. אם לא תצא מהקן בימים
הקרים לא יקרה לך דבר. אבל עכשיו
עלינו להתחיל לדאוג למזון ולאחסן אותו
לחורף."

רגל-נוצה שמח מאוד כששמע זאת. הוא
הודה לדוכיפת והלך מיד לספר לאמו. האווזה
באה לדוכיפת ואמרה "תודה, דוכיפת על
ההצעה. עכשיו אוכל לצאת עם זוג הקטנים
שלי לאזורים החמים ללא נקיפות מצפון."
ודוכיפת אמרה "כל החורף אני נשארת כאן, על
העץ לבדי. כל החורף אני סופרת את הימים
ומחכה לבואו של האביב ולבואן של הציפורים.
אם רגל-נוצה יישאר אתי, לא ארגיש בודדת."
אווזת הבר לא ידעה מה לענות. ואז הביטה על
הכתר שבראשה של דוכיפת ואמרה "דוכיפת,
את ציפור נדיבה. אני חושבת שכתר כמו זה
מגיע לך ממש."
"תודה לך, אווזה לבנה" ענתה דוכיפת.

משך ימים אחדים אווזות בר ודוכיפת אספו מזון לחורף. בסוף הגיע זמן נדידה. דוכיפת, האווזה הלבנה עם אפרוחיה המתינו ליד הבריכה לבואם של אווזים אחרים. כשלהקות אווזים עברו מעל ראשיהם הם אמרו שלום והצטרפו אליהם. אחרי שהאווזים עפו, דוכיפת סידרה יפה את הקן שלה. היא הוסיפה קש ומילאה את החורים, כדי שהקן יישאר חם. רגל-נוצה היה עצוב שלא יכול היה לנדוד עם אמו ואחים. הוא החליט ללמוד מעוף עוד לפני ימי חורף הקרים וכל יום הלך לשדה והתאמן שעות ארוכות.

דוכיפת שראתה איך הוא מתעופף שמחה
מאוד. היא עודדה אותו "כן, רגל-נוצה, עכשיו
אתה נעשית ציפור ממש."
עבר הסתיו והגיע חורף קר. דוכיפת דאגה
לרגל-נוצה והוא ספר את הימים עד בואו של
האביב.

בסוף שמש חמה עלתה מאחורי העננים. הקרח
שעל פני הבריכה נסדק. גבעולי דשא קטנים
הופיעו על פני הקרקע. ויום אחד אמרה דוכיפת
"רגל-נוצה, אביב יבוא תוך ימים ספורים. צריך
להתחיל לעבוד."
"מה עלינו לעשות?" שאל רגל-נוצה.
ודוכיפת אמרה "יש לנו מלא עבודה. בקרוב
תחזור אמך עם אחיך. צריך להכין להם את הקן."
רגל-נוצה קפץ בשמחה והתחיל לעבוד. הם
הוציאו ביחד את הקש מהקן, ניקו אותו היטב
וסידרו שוב בפנים.
ריח האביב מילא את האוויר וציפורי הבריכה
התחילו לחזור. קולותיהם מילאו את המקום.

ויום אחד, כשדוכיפת ורגל-נוצה ישבו על ענף עץ הדולב
הגדול ראו להקת אווזי בר מתקרבת. בשמחה שניהם עפו
לקראתם. השמש הזהובה האירה על כנפיו של רגל-נוצה
וכתר של דוכיפת נפתח כמו זר פרחים על ראשה.

